

Erik Menveds Barndom.

Historisk Roman

af

Bernhard Severin Ingemann.

(Fort.)

Drosten tog hastig det Pergaments Brevskab frem, hvori han nylig havde læst; han rev en ubestreven Strimmel deraf og stred med en Sølvpen, han bar hos sig, nogle Ord derpaa til sin Borgfoged paa Harrestrup-Gaard ved Viborg. Næppe havde han endt den korte Skrivelse, før den længe overvundne Træthed overraskede ham. Breven faldt ham i Haanden, og de store, langhaarede Øjenlaag lukkede sig imod hans Blik, idet han hældede sig tilbage paa Bænken og lænede sig mod Væggen. Saaledes sad han henfuntet i Slummer nogle Øjeblik og syntes i Drømme at være beskæftiget med en lær og venlig Genstand. Et svagt Stin af det næsten ubrændte Lys faldt paa den ungdommelige, men kraftige og næsten strenge Ansigt, som nu dog smilede venligt, medens han med den højre Haand omfattede en Rosenkrans af røde Rubiner, som han bar skjult om Halsen under sin Kjollet, og hvori der hang en eneste Knappe, som syntes at have hørt til et Kvinde-halsbånd. Hans venstre Haand hvilede endnu fast og ligesom med en halv bevidst Omhu paa Pergaments Brevet, der laa opslaget for ham paa Bordet. Han slumrede endnu tryk i denne Stilling, da Døren sagtelig aabnedes, og et Ansigt tittede ind, som, skønt det var halv skjult af en laadden Fjæstue, dog med det røde, bandede Mundstykke og den listige Mine røbede Kammerjænder. Han var helt forlædt som Fjæstue; han lod Døren staa paa Klem og listede sig forsigtig ind i Stuen. Han nærmede sig paa Taaspidserne til Bordet, hvor Ridderens venstre Haand endnu hvilede paa Papirerne. Efter et forstødt Blik paa den slumrende, hestede Kammerjænderens smaa graa Øjne sig med nysgerrig Opmærksomhed paa Brevet; han stubbede og forsøgte at bortkaste det; men Ridderen gjorde en Bevægelse med den højre Haand, og den fnu Lurer traf sig hastig tilbage. Han nærmede sig atter forsigtig; han saa endnu en Gang med spændt Opmærksomhed i Brevet og glemte, i det han saa sit eget Navn paa en lang Navneliste, der laa løst i Brevet med Overstriften: „Sammen-spørne“. Han samlede med Haanden efter en Dolt, hvis blante Sølvhæfte stak frem af hans Brystkomme; men han syntes pludselig at betænke sig, idet han nu ogsaa sit Øje paa den lille Seddel til Borgfogden paa Harrestrup; han syntes overrasket ved at læse den, og med et triumferende Smil listede han sig lige saa sagte ud af Døren, som han var kommen.

Kort efter vaagnede Droft Peder, fuldkommen forfrisket af det korte Blund, og hørte en stærk Larm i Stuen, af højroret Latter, Hjulbeslag og jernbeslaagne Støvelhæle med klirrende Sporet. Han slog Øjnene op og saa en stærk, mørk og temmelig fed Herre med et rundt, muntert Ansigt og et stærkt, brunt Mundstykke, der røbede den fuldmodne Manddomsalder. Med et Par store Guldspejler paa Hælene trampede den fremmede Herre fast i Fjæstue og slog med livlige Armebevægelser sin korte Kappe til Side, hvorved en pragtfuld Ridderdragt og et Par glinsende Guldspejler kom til Synne. Han gik frem og tilbage i Stuen i munter Samtale med to mindre mindre prægtigt klædte Rid-dere og en lang, uforholdsmæssigt bygget Person, hvis korte Hjulbeslag og spidse Hæle, med lang Rødhale i Nakken, betegnede hans Værdighed som Hofnar.

Overrasket greb den unge Droft først til Brevskabet, der laa opslaget for ham, og stak det hastigt i sin Brystkomme. Derpaa rejste han sig og hilfede de fremmede Her-re med høflig Udbyrdning, fordi han ikke før havde be-mærket dem. „Er jeg ret?“ — sagde han — „er det den højbaarne Grev Gerhard af Høsten, jeg har den Ære at hilse.“

„Ganste rigtig, Hr. Ridder!“ — svarede den tykke, munter Herre — „og tager jeg ikke fejl, er I min lykkelige Medbesjler fra i Fjor ved den svenske Kroningsturnering, Ridder Peder Hessel — ikke sandt? og nu alt Droft, som jeg hører?“

Ridderen betragtede det med et bestødt Blik. „I ser her en Lyttens Yndling, mine Herrer!“ — vedblev Grev Gerhard og vendte sig til sin Følge — „denne unge Herre kan allerede rose sig af at staa i større Gunst ved det danske Hof, end jeg og nogen fyrstelig Lehnsmænd af Naboland. Han bærer den skønne Dronnings Agnes's Farve — og vaager, som I ser, over Land og Rige, som en tro Droft.“

De fremmede Ridderne smilede, og den lange Hofnar satte et pubertligt beundrende Ansigt op, idet han ringlede med sine Bjælter og hængte sin lange Stiffelse næsten næse-grus til Gulvet for Drosten, hvorved Rødhaleen spingede frem over Karrehøjen og slog Ridderen over Haanden.

Droft Peder faldte et ligegyldigt Blik til Spasmagere og vendte sig med rolig Fatning til den fyrstelige Herre. „Under den forstændige og tapre Grev Gerhard mig ikke den Farve, jeg bærer“ — tog han Ordet — „og tror I ikke, jeg er den værdige, Hr. Grev! saa staa det eder endnu frit for at gøre mig den stidige, men kun med Løse og Sværd, ikke med Spøt og tom Hjulbeslag eller Rødhalekast af eders Hofnar. Træthed efter en usædvanlig Anstrengelse har overrasket mig her et Øjeblik; thilses jeg eder derfor ikke saa aarbaagen en Landets og Kongens Tjener, som det summer sig en Droft, fortæller jeg mig dog til at vaage om Kap baade med eder og enhver Herre af fyrstelig Blod, som kalder sig en Ven af det danske Kongehus.“

„I forstaaer dog Spøg? datte Droft Hessel!“ — svarede Grevden med et godmodigt Smil. — „Det være langt fra mig at ville fornærme en Mand som eder! I maa kun ikke fortænte mig i, at jeg med et oprigtigt Hjerte haaber eders Lykke hos en vis Dame og misunder eder den sidste Turneringsspris. Jeg modtager med Fornøjelse denne Udøstning til at bryde en Lande med jer ingen ved Lejlighed; jeg vil Hjertens gerne gøre jer Kongen sridig som den stønneste Dames Ridder; — men uden alt Fjænskab, Hr. Droft! i al Venlighed, muntert og lystigt som sædvanligt, saaledes som det summer læste og æreligste Ridderne at tvivles. Forarg jer ikke over min Langden Gammelmand der!“ — vedblev han og pegede paa Hof-

narren — „han har nu en Gang Fripas hos mig og mine Venner og mener det ikke saa lidet. Med al Agtelse for Æren, tror jeg ikke, den fiddet saa lyst enten hos mig selv eller andre, at en privilegeret Nar kan ryste den af med sin Rødhale. I funde selv trænge til en saadan Karl. I disse alt for alvorlige Tider er det vistnok høist nødvendigt, at man holder sig en Spasmager til at spøge, naar man ikke selv kan det længer. Det er desuden baade ærbart og kristeligt, mener jeg, af og til at lade sig erindre om, at vi dog ere Gjætte til hobe for vor Herre. Nu Fred og god Fortsaelse!“ Med disse Ord rakte han Droft Peder venlig Haanden, og den unge Ridder modtog det forsonende Haandtag med Glæde. Han hørte nu at Grev Gerhard nylig var kommen over Bæltet med sit Følge og var paa Vejen til Nyborg i Anledning af Festlighederne der ved Danehoffet. Droft Peder stulde samme Vej. De bleve snart enige om at rejse i hiandens Selskab og bryde op saasnart Grevden og hans Følge havde vedkøbt sig. Medens de nys antomne Gæster satte sig muntere til Bordet, der endnu var rigelig besat med hvad de snæbde, forlod Droft Peder Gæstefuen. Han gik ud i Stegerstet, hvor han traf Henner Friiser og hans Datterdatter rejsefærdige. Han gav dem gamle det korte Brevskab til Borgfogden paa Harrestrup og stundte paa Flugten. Den gamle Hensner lod endnu hente sine Vaaben og sin Rustning, som han tads og taalefuld iførte sig. Med det lange Sværd i Haanden, det friske Lærredspanser over Brystet og den gamle, rustne Staalbue i en Læderrem paa Ryggen, tog han nu Ridderen hjerterlig i Haanden til Afshed og klemte den trofast uden at sige et Ord. Med Taarer i de sorte Øjne greb den lille Vase Drostens Haand og tryktede den til sine Læber uden at kunne sige andet end: „Dat, Hr. Ridder, far vel!“ Han klappede hende venlig paa kinden, og nu først saa han Pigens behænderlige Stønhed og den Blanding af Høshed og barnlig Enfold, der gjorde det lille Ansigt saa betydningsfuldt.

Clavs Skirmen syntes ogsaa at vente paa en rørende Afshed med Vase; han havde taget sig en tæt Mine paa for ikke at synes bløddaglig og røde, hvad der lønlig foregik i hen Hjerte; men hun slog ham spøgende til sin Ridder med sin Vante, idet hun tørrede sine Øjne og hoppede ud af Stegerstet.

Førend Solen var staaet op, red Droft Peder med Grev Gerhard og hans Følge med munter Skæmt gennem Middelfarts Gader. Clavs Skirmen tom bagefter paa sin Nordbagge tilligemed Grevens graviteitise Hofnar. Den unge, raske Væbner saa endnu en Gang tilbage mod Stibsbroen. Der stod Vaabenmeden Troels blandt en Del Borgere og Marsvinsjægere, som alle tavse og alvorlige betragtede en lille Sejlklub, der med stængende Medber foer hen over Bæltet, og hvorfra Henner Friiser og hans Datterdatter endnu tilvinkede dem et venligt Farvel.

Femte Kapitel.

Det var en ston Foraarsmorgen. En let Morgentaaqe svævede hen over Engene. Klare Dugperler bævede glinsende i Morgenrøden i de fine Spindelvæve mellem de nys udspregnede Buks paa Landevejen. Ridderne vare komne til en Høj tæt uden for Middelfart. Solen stod op lige for dem og oplyste det herlige Landskab, medens tusind muntere Lærker hvirvlede sig lystig med Sang over deres Hoveber. I det ved rejfende her rede langsommere, for ret at betragte det skønne Syn, foer i stærke Fjrspring en lang, spinkel Nyttier dem forbi, klædt som en Fjæstue og med den laadne Hue dbyt med over Øjnene. Ridderne havde ikke lagt mærke til ham; men Clavs Skirmen red hastig hen til sin Herre. „Det var Rane Kammerjænder, Nærre Droft!“ — sagde han ivrig — „hans fine Rødhale stak frem under Huen. Stal jeg sætte efter ham?“ „Det behøves ikke!“ — svarede Droft Peder og rystede Vanden — „vil han den Vej, træffer vi ham tidstnok i Nyborg.“

„Men taler han først med Kongen, Herre! ved I nok, hvorledes det gaar.“

„Det ved jeg alligevel!“ — svarede Drosten. — „Lad ham ride!“

Den unge Væbner tav og trat sig bestøden tilbage til sin forrige Afstand fra sin Herre og hans fornemme Selskab.

„Et herligt Land!“ — sagde Grev Gerhard og betragtede med Glæde de stinnende og dustende Eng, som, forgyldte af Morgenroden, laa venligt udrakke for hans munter, livsglade Nafsn.

„Til visse!“ — svarede Droft Peder med vedmødig Alvor. — „Var Køllet saa lysteligt, som Landet er stont og glædeligt at se til, da Danmark endnu et jordfist Parabis. Men vi ere tomme et Par Menneskealder for sidigt til Verden, edle Grev! hvem der havde levet i Valdemar Sejers Ungdom eller i hans store Fædres Dage. Det var andre Tider.“

„Ikke Ikke blot Landet er det samme, Hr. Droft!“ — sagde Grevden — „Køllet er dog i Grunden ogsaa det samme. Lad kun en stor Valdemar atter opstaa iblandt eder, og I har de gamle, glimrende Dage igjen; den Glans, I nu savner, bragte vel ofte Øjnene til at rinde paa mine brave Forfædre, og vi højstent Grevder har ikke stor Fjæse til at snfte den Herlighed tilbage; dog jeg var en stet Ridder, om jeg ikke ogsaa kunde beundre hin glimrende Tid, og jeg fortænter ingen dansk Mand i, at han savner den. Men hvad siger i om den unge Prins Erik, den lille Konge, som vi jo allerede stal kalde ham? Jeg ved, han har eder til Vaabenmester og stal allerede være en halv Ridder.“

„Al ham staa endnu mit og alle danske Hjertes Haab!“ — svarede Drosten — „og vil Gud, stal det ikke blide til Stamme. Forundes det ham en Gang at føre Spiret, lover jeg eder i det mindste, at ingen ustrakket stal udøve en Uretfærdighed eller Riddingsdaad i Landet, og det er allerede store Ting. Danmark behøver vel ikke altid en stor Mand paa Thronen for at være lykkelig. De glimrende Dage, da her var udsøgt Værd at vinde, venter jeg ikke tilfældigt i vor Tid; om hundrede Aar vi maatte ingen mindes de Raane, vi nu høre oftest paa Danehofferne; men de Viller, som stotte en valdende Thron, staa der dog ikke forgyldes, om de ogsaa stal stjules og glemmes under dens Ruiner.“

„Hvad jeg agter og ærer, kan jeg ikke spotte over“ — svarede Droft Peder ivrig. — „Det tan maatte være Stik i andre Lande; men derpaa forstaa vi Danske os, Gud ske Lov, ikke endnu.“

„Det er netop en Fejl ved eders hele Tid“ — svarede Grevden — „og derfor holder man eder ofte med Uret for enfoldige, skønt det kun er en Mangel paa frist Lethed i Sindet I ere alt for ensidige saa vel i eders Beundring som i eders Dabel. Menneskenaturen er nu en Gang ikke fuldkommen. Det befordrer Sandheden og nærer Dymgheden, at man upartist har Øje saa vel for Jammerligheden som for Herligheden, saaledes som de ligger i Høb i denne skønne, pubertlige Verden. Jeg kender intet Menne-ste, som ikke har sin Daarlighed og sin latterlige Side; hos de mest udmærkede Mennefter stikker det endog mest af; og mine bedste Venner maa finde sig i, at jeg ler af det latterlige hos dem, idet jeg agter deres Dugtighed efter Fortjeneste. Samme Frihed giver jeg enhver som kender mig, og vil I en Gang le paa min Beføstning, stal I se, det fortænder mig ikke. Kom, Langden Gammelmand! Lad den gode Herre se, hvorledes jeg ter mig, naar jeg en Gang for Alvor blider gal i Høvedet.“

Hofnarren hængte sig paa Hæften med ærbødig Mine og fremstillede nu straks en pubertlig Efterligning af et muntert, godmodigt Ansigt, der pludselig gaar over fra Latter til spændt Alvor og derfra til den ubendigste

„Nu vel, jeg ved nok, han er eders Mønster paa en Statsmand“ — svarede Grevden og smilede — „og jeg har stor Agt for Manden; men den lærde Herre, I nævnde, han maa I dog tilstaa mig er med al sin Fromhed og Visdom en stor Gaf. Jeg vil gjerne tro, han er en stor Theolog og Filosof; men naar han kommer ind i sine Udsager og sin Logiorium eller hvad det nu hedder; bekymrer han sig ikke om, hvem han taler med og er nær ved at gøre Væggfald gale med sin Visdom. Kom hid, Langden Gammelmand! du tan nok vise os, hvorledes den lærde Herre ter sig — ham, vi saa hos Grevden af Henegau i Fjor — han, som tom lige fra Paris og havde gjort den lærde Opfindelse — Mester Morten Mogenen“ —

„Magister Martinus de Dacia, med tilnaonet Magni filius, det er udlagt den stores Søn!“ — sagde den halv-lærde Hofnar berigtigende: — „Mester Morten Mogenen tan ingen lærd Mand være bekendt at talde sig, naar han har været paa sin Side Gjæder.“ Han paatog sig nu straks en pubertlig Stolemestermine, satte Maaden ud og for-andrede sin Stemme til et Slags hemmelighedsfuld Hovsten

„Ja rigtig, det har vi Manden!“ — udbrød Grevden og lo. „Paa samme Maade vedblev nu Hofnarren at holde en Tale fuld af logiste Kunstord, om den store Vigtighed af tilførelse at lende de martinianste Modi significandi ubi Logica.“

Denne Karikatur-Efterligning af den berømte Mester Martinus hele Væsen og Udfoerd saa vel som hans Ansigt og Stemme morede Grev Gerhard usigelig; han lo, saa Taarerne randt ham af Øjnene og holdt paa sin Mave. De to unge Ridder, der hørte til hans Følge, lo ogsaa umædeligt, og Droft Peder maatte mod sin Villie smile, uaiget denne Spøg høflig misgæbde og oprørte ham.

„Det maa jeg tilstaa eder, Hr. Grev!“ — sagde han alvorlig, saa snart den almindelige Latter tilfod ham at komme til Orde — „eders Hofnar fortsaar virtelig til Fuldkommenhed den Aftens at gøre fornøftige Jofst latterlige ved at efterligne og overdrive alle deres personlige Særheder og Smaafejl, med udelukkelse af alt det edle og ærværdige hos dem, som ikke med Grimasser lader sig efterligne. Det talde man i min Barndom at vrænge ad Jofst, og det belønnes med Ris og streng Agtelse, som vanartige Drengestreg. Den berømte Mester Martin er min højagtede Lærer og Striftfæder, og den, som efter denne min Erklæring, endnu spotter og fornærmer ham, faar med mig at gøre, saalænge jeg kan røre min Arm og mit ridderlige Sværd, om det saa var eder selv, højbaarne Grev!“

„Nu maa I tillade mig at le paa eders egen Beføstning.“ — svarede Grevden, uden at han dog længere, lo. — „Er man flige Barbarer endnu i Danmark, at man ingen Sans har for den fri mimiske Kunst og ikke engang vil taale, andre morer sig derved? Hvad kommer eders lærde Striftfæders Dyder mig ved, naar jeg kun behøver hans Naragtighed for paa en uafhbig og godmodig Maade at befordre min Sundhed ved at saa mine Lunger ryste? Stal vi derfor stans? Hr. Ridder: nu vel! det tan ogsaa til Tid og Sted være mig en gauffe fornøjelig Spas; men om Morgenens paa færende Hjerte staa jeg al: for Smaating; det tan vi, om I lyfter, opsætte til vi har holdt Middag i Odense. Lad mig imidlertid forstire eder, at jeg har al Agtelse for eders lærde Mester Martin og Hjertens gerne tror, han er en brav og udmærket Mand.“

„Hvad jeg agter og ærer, kan jeg ikke spotte over“ — svarede Droft Peder ivrig. — „Det tan maatte være Stik i andre Lande; men derpaa forstaa vi Danske os, Gud ske Lov, ikke endnu.“

„Det er netop en Fejl ved eders hele Tid“ — svarede Grevden — „og derfor holder man eder ofte med Uret for enfoldige, skønt det kun er en Mangel paa frist Lethed i Sindet I ere alt for ensidige saa vel i eders Beundring som i eders Dabel. Menneskenaturen er nu en Gang ikke fuldkommen. Det befordrer Sandheden og nærer Dymgheden, at man upartist har Øje saa vel for Jammerligheden som for Herligheden, saaledes som de ligger i Høb i denne skønne, pubertlige Verden. Jeg kender intet Menne-ste, som ikke har sin Daarlighed og sin latterlige Side; hos de mest udmærkede Mennefter stikker det endog mest af; og mine bedste Venner maa finde sig i, at jeg ler af det latterlige hos dem, idet jeg agter deres Dugtighed efter Fortjeneste. Samme Frihed giver jeg enhver som kender mig, og vil I en Gang le paa min Beføstning, stal I se, det fortænder mig ikke. Kom, Langden Gammelmand! Lad den gode Herre se, hvorledes jeg ter mig, naar jeg en Gang for Alvor blider gal i Høvedet.“

Hofnarren hængte sig paa Hæften med ærbødig Mine og fremstillede nu straks en pubertlig Efterligning af et muntert, godmodigt Ansigt, der pludselig gaar over fra Latter til spændt Alvor og derfra til den ubendigste

„Holdt, holdt! det er nok, Langden! du gør os Hestene gale, og det gør forbandet ondt!“ — raabte Grevden og havde Møje med at læmme sin Hingst, medens han lo og gned sig paa den venstre Arm, hvor Hofnarren havde ramt ham.

„Er det saaledes man forlyster sig ved eders Hof, Hr. Grev! saa har jeg ikke mer at beklage mig over, end I selv“ — sagde nu Droft Peder og lo — „men dermed har I ikke overbevist mig om Billigheden i eders særegne Morstak.“

Under fredelig Spøg fortsattes Rejsen nu til Odense, hvor Grev Gerhard og Ridderne holdt Middag. Da de om Eftermiddagen begave sig paa Rejsen til Nyborg, syntes hin lille Dvift aldeles glem. Grevden og Droft Peder vare endog saa blevene saa gode Venner, at de havde sendt deres Følge i Forvejen, for at kunne tale fortroligt og uforstyrret sammen. Taler var om Danehoffet, der var bestemt til næste Dag i Nyborg, og om de uhykkelige Stridigheder med Hertug Valdemar, der havde gjort Fordring paa hele Riget og endnu paastod Arveret til Als og flere af Kronens Besiddelser.

„For mig maa man i Morgen dømme i den Sag som man vil!“ — sagde Grev Gerhard med tilfjælneladene Ligeghedsighed; — „men vil I vide min Mening, Hr. Droft! maa jeg oprigtig tilstaa, jeg anser den unge Hertug for at have Ret, saa længe han kun fordrer sit Fædrelehn ubestaaet og ikke spænder Buen højere. Hvad hans Fæder, den uhykkelige Hertug Erik, maatte gaa igennem, glemmer Sønnen aldrig. Hans Arveret til Hertugdømmet var uomtvistelig; men han spistes af med tomme Løfter. At han tilfids blev gal i Høvedet og greb til den Volgiftsmand, hær Ridder og Fyrste har ved sin Side, det fortænter jeg ham ikke i; men at han blev et fremt Høngæ-høved, da det gif galt, og tog sin Død af Uergrelse i Klosteret, var en dum Streg. Hvorledes man siden har behandlet Sønnen, tan I ikke forbyde; men det behøves ikke heller; havde I raadet den Gang, var det aldrig stet.“

„Men I maa dog tilstaa, det er i højeste Grad Uret og en mageløs Dumdriftighed“ — afbrød Droft Peder ham heftig.

„Jeg ved, hvad I vil sige“ — vedblev Grevden — „men den ene Uret har nu altid haft den anden ved Halsen. Som Kongens tvungne Myndling havde Hertug Valdemar funnet blive gamel og graa, uden at eje en Fodsbred Land af sit Fædrelehn, havde han ikke selv som Dreg håndt Ven i Røfsen og paastaet sin Ret som en Mand. Han bred det kraftig igennem, og det kunde endnu blive godt alt sammen; men hvorfor vedblev han da smaalig og jammerlig at firre ham og forholde ham de lumpne Smaaser! — heraf hele Ulykten! Uden den Uretfærdighed vilde han næppe lukket Munden saa højt op og truet med at fluge hele Danmark; nu er han mynbig, og nu er han bleven jer for stærk; han er overmodig og ubændig, og nu maa I se til, hvorledes I holder ham Stangen. Det er urolige Tider, Hr. Droft! de stores Misfornøjelse kommer Hæ-tugen til Pas. Men lad os ikke tænke mer paa de for-dømte Sager! Jeg blander mig ikke i disse Statsanlig-gender, saa længe man lader mig i Fred. Jeg kommer, som sagt, kun til Danehoffet for at more mig og for den des-selge Dronning Agnes, og det maa I dog tilstaa er et skønt og værdigt Maal for min Rejse.“

Ved denne sidste Vending, Grevden gav Samtalen, blev Droft Peder rød og syntes at stubse. „Den Hylbest, I viser vor edle Dronning, Hr. Grev!“ — tog han alvorlig Ordet — „fortjener hun vissefelig til fulde, og ingen kan fortænte eder i, at I ikke vil give det danske Ridder-skab noget efter i Høflighed; men at I alene derfor rejfer til Danehoffet, tan jeg ikke tro. Agter I, tom det lader, at understøtte Hertug Valdemar i hans driftige Vaastand, saa betant eder vel! Kronens og Rigets Selvstændighed staaar paa Spil. Lader man ikke Sagen løbslig afgøre ved Volgiftsmand, og er man ikke dermed tilfreds paa begge Sider, tan en blodig Borgerkrig være at befrygte.“

„Som jeg siger jer, Hr. Droft! jeg blander mig ikke det mindste i disse Statsager. — Det er dog vist, at hele Hoffet er i Nyborg og den skønne, elskværdige Dronning med?“

„Det var i det mindste Bestemmelsen“ — sagde Droft Peder todt og sølte sig ubehagelig stød over denne Væben-hjertighed, der endog saa syntes ham fornærmelig for Dronningens Person og for Kongehuset. „Jeg finder det besynderligt, Hr. Grev!“ — vedblev han med undertrykt Harme — „at I saa uforbeholdent nyter, hvad enhver bestøden Ridder og Stønhedens Veundrer dog kun plejer at vise paa sin Farve og sit Skjold, helst i et Tilfælde som dette, hvor den ridderlige Hylbest har saa snævre og bestemte Grænser. Med eders bedrøvelige Enkemandstand tan jeg heller ikke forene denne sædeles Opmærksomhed for de skønne.“

(Fortsettes.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
 Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.
 Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
 Omslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse,
 I Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTE PUBL. HOUSE, Blair, Neb.